

Тема номера: Бути тут

РЕДАКЦІЯ VERBUM

26 ТРАВНЯ 2022

Шановні читачі! Війна не тільки наповнила навколишній світ небезпеками, а й оселила всередині багатьох із нас непевність. Як жити в цих нових умовах? Чи є сенс робити будь-що і чи є сенс у тому, що ми все-таки робимо? За що триматися, а що варто відпустити?

Вільгельм Гаммерсгей, «Молода жінка зі спини», 1903–1904 р.

У новому випуску «Вербуму» ми зібрали кілька глибоко особистих відповідей на ці запитання. Наші авторки й автори розмірковують, як це — жити тут і зараз, намагаючись позбирати до купи себе і трошки — світ, осмислюють пережите за останні місяці, діляться винесеними уроками й обережними надіями.

Ірина Пустиннікова пише про несподівану здатність до самопробачення, що відкрилась із початком повномасштабної війни в українському громадському дискурсі, і про те, що навіть у таких милосердних умовах складно буває не почуватися винною й вірити в те, що робиш.

Ірина Максименко придивляється до того, як сильно внутрішнє переміщення (і, ширше, весь досвід війни) скидається на паломництво. Ми знаємо мету, до якої йдемо, та не можемо передбачити шляху, яким туди доберемося. У кожному разі, ця дорога здатна навчити важливих речей, і до її уроків варто дослухатися.

У тексті Кирила Степаняна історична теорія і знання про минуле зустрічаються з реальністю війни, яка згодом сама стане матеріалом для підручників і важливою частиною всесвітньої історії. Ми не обирали жити в переломні часи, проте переломні часи таки настали; тепер від нас залежить, у який бік піде злам.

Та починається номер, як і минулого місяця, із зображень: ми підготували добірку середньовічних ілюстрацій, на яких Маргарита Антіохійська долає дракона, що прийшов її проковтнути. Як і архангел Михаїл, свята Маргарита здається нам важливим образом, на який можна озиратись у боротьбі зі злом, і небесною покровителькою, до якої варто звертатися, коли зусібч суне пекельне поріддя.